

*ilustrovala
Petra Janatová*

Jana
Poncarová

Tajemství Věřina deníku

Albatros

Tajemství Věřina deníku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Jana Poncarová
Tajemství Věřina deníku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jana
Poncarová

*Tajemství
Věřina
deníku*

ilustrovala Petra Janatová

Albatros

© Jana Poncarová, 2025
Illustrations © Petra Janatová, 2025
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-00-07905-9
ISBN e-knihy 978-80-00-07906-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-00-07918-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-07919-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Patrikovi

1

„Na chvíli se natáhnu,“ zabručí děda a zabouchne za sebou dveře.

Ida ještě zahlédne, jak se za sklem ve dveřích mihne dědova rozcuchaná hlava. Potom vykřikne zapnuté rádio. Děda Brumla, jak ho v duchu oslovuje, bude spát a přitom bude poslouchat hudbu. Ida netuší, která kapela hraje, ale ví, že děda poslouchá něco, čemu říká big beat.

Tak jí to vysvětlil, když se s mámou přistěhovaly a on Idu pozval do svého pokoje. Na plastovém ubruse s asi milionem fleků byly ztvrdlé drobký od chleba, pomačkané noviny a několik hrnků od kafe. Máma později stůl setřela a hrnky odnesla do dřezu, aby se odmočily. V celé chalupě umyla okna, vyluxovala a vytřela.

Pořád to tu ale nevypadá jako doma.

Ida stojí na chodbě a přemýšlí, co bude dělat. Máma je v práci. Pracuje v nemocnici. Přijede až večer. Bude mít kruhy pod očima a neumyté vlasy. Ještě před pár měsíci se od rána do večera usmívala a Ida ráda proplétala prsty mezi jejími hustými a načechranými prameny vlasů.

Dívá se na staré dlaždičky v předsíni, kterých se štítí. Máma je před týdnem drhla. Už potřetí. Jenže mezi jejich spárami se pořád drží špína. „To jsou stoletý nánosy. Jen

tak to nepustí. Musíme to takhle vydržet,“ řekla máma, když vynášela kbelík s černou vodou ven. Vylila ji k zídce oddělující zahradu od veřejného parkoviště, jediného, které v obci bylo. Děda Brumla rád vykládal o tom, jak vypadala vesnice dřív. Parkoviště tu prý nebylo, místo něj stál obchod, koloniál, kam se chodívalo nakupovat. A kousek za ním byl jabloňový sad.

Idě je v chalupě smutno, a tak vyjde ven. Zápraží je studené, i když na něj svítí slunce, které si našlo cestu mezi stromy a stájem, co stojí naproti chalupě. Ida se i tak posadí na jediný schod. Máma tu není, aby ji zahнала dovnitř. Na kolena si položí telefon a do uší strčí sluchátka. Přehluší dědův big beat. Chce slyšet hudbu, kterou poslouchaly s Elou ještě před pár týdny v Praze. Chce být tam, mezi lidmi. Nechce se dívat na velké stáje, z nichž opadáva omítka a v nichž je jen dědovo harampádí. Chce si obléknout hezké džíny, značkovou bundu a přetřít pusu máminou rtěnkou. Klikne na fotku kamarádky, která je teď tak daleko. Kdyby za ní Ida chtěla odjet, musela by na autobus, který by ji zavezl do Rokycan. A odtamtud je to vlakem ještě hodinu cesty. Zkouší Ele zavolat, ale je offline. Napíše jí zprávu. Možná se učí nebo je venku s jinými kamarádkami, když už nemá Idu. Možná že s nimi pije horkou čokoládu s marshmallows, které si posledně vzaly s sebou do parku. Znovu rozklikne fotky a zadívá se na tu, kde jsou společně, rozesmáté a šťastné.

Do pootevřených dveří někdo strčí. Zapomněla je zavřít, a kdyby se děda Brumla vzbudil, nadával by, že z chalupy utíká teplo. V chalupě se topí dřevem a děda ho má plnou zahradu. Každý večer ho s mámou nosí ve velkých koších dovnitř. Do Idina ramene drcne psí čenich. „Rexíku,“ řekne Ida psovi a pohladí ho po zlatohnědé srsti. „Tady pojď, opatrně.“

Pomůže mu, aby se usadil vedle ní a vyhrál se, než slunce zapluje za mraky. Na první pohled se zdá, že pejsek pozoruje dvůr, ale Ida ví, že nic nevidí. Jeho oči jsou zamlžené, mléčné. Nevidí, ale slyší. A drobné pohyby čenichu prozrazují, že je ve střehu. Rexíka mají dva roky. Když se vraceli jednou v neděli od dědy, to s nimi byl ještě táta, Ida zahlédla na zasněžené louce psa. Vykřikla. Máma poprosila tátu, aby zastavil. „To není pes, ale liška,“ chtěl jet táta dál. „Není,“ trvaly na svém s mámou. Pak se všechno seběhlo rychle. Táta vzal pejška do náručí a odnesl ho do auta. Cestou se zastavili u veterináře, aby ho zkontroloval. Potom pátrali po majiteli. Ukázalo se, že Rexík nikomu nepatří. Zkoušeli ho oslovovat různými psími jmény. Až na jedno zareagoval. Od té doby mu přestali říkat pejsku. Měl jméno. Byl jejich. A vůbec nevadilo, že nevidí ani že není čistokrevný. Byl krásný se svojí bílou náprsenkou v hnědé srsti a světlým flíčkem na levé přední tlapce.

Netrvá to dlouho a na zápraží se ze zahrady přiřítí Alisa, které neřeknou jinak než Alísek. Je to dědův zlatý labrador. Máma si ho pamatuje jako štěně. Vyprávěla Idě, že když si ho děda vybíral, sáhl po tom nejtřeštěnějším štěněti na světě. „Byla maličká, měla velké tlapky a pořád byla hladová,“ zaslechne Ida jakoby z dálky mámin hlas. Alísek musel dolovat ze záhonů mrkev nebo brambory, které tam zůstaly od podzimní sklizně. Čumák má špinavý od hlíny.

„Ty vypadáš,“ pohladí ho Ida po hlavě a poposedne si, aby se vešel vedle ní.

Sedí tam, z jedné strany Rexíka, z druhé Alíška. Slunce překryl mrak. Je jaro, ale pořád je chladno. Všude je bláto a není tu pořádně kam jít. Děda ještě odpočívá. Bude ležet dlouho, klidně celé odpoledne. Ida odemkne obrazovku mobilu. Ela si zprávu přečetla, ale neodepsala. Ida polkne

a doufá, že tak zažene úzkost. Je možné, že na ni Ela zapomněla? Slibovaly si přece, že zůstanou kamarádkami na pořád.

Rozhlédne se po dvoře. Je tu takové ticho. Nemá to tady ráda. Jako by odsud zmizel život. V očích ji zaštípou slzy. Žijou v téhle vsi vůbec nějaké děti? Žijou. Jejich rozmazané tváře viděla dopoledne na obrazovce při online výuce. Dneska měli češtinu, matiku a děják. Učitelka trhaně chrčela letopočty a Ida se je snažila zapsat do sešitu. Jen samé dávné roky a místa, kam se nikdy nepodívá, protože už neexistují.

Vzdychne. Rexík zbystří. Hlídá ji. Zajede prsty do jeho srsti a zakloní hlavu. Prohlíží si trámy, které drží střechu. Děda ji vzal před pár dny na prohlídku půdy. Máma říkala, že je tam jen samé harampádí. Měla pravdu. Jsou tam staré věci, prach a pavučiny.

Ida znovu rozsvítí mobil. Signál má jen jednu čárku. Co když Ela volala zpátky a nedovolala se? Proč zrovna ona musí trčet v takové díře, kde není ani signál! Zkusí telefon zvednout nad hlavu. Naskočí druhá čárka. Ale rychle zmizí. A pak to Idu napadne. Na půdě bude výš. Přímo pod střechou. Blíž signálu a spojení se světem.

Vejde tiše do předsíně. Oba psi skočí dovnitř za ní. Opatrně vyjde tři dřevěné schůdky k nenápadným dvířkům a otevře je. Alísek se nahoru žene jako první, jak to mívá ve zvyku. Bere jeden schod po druhém. „Počkej na nás!“ napomene psa Ida. Vezme Rexíka do náručí a se zatajeným dechem vyšplhá nahoru.

2

„Elo!“ zakřičí Ida do displeje.

Kamarádka je u sebe v pokojíčku. Ida poznává její postel s barevnými polštáři a obraz, který sama namalovala.

„No nekecej! Konečně! Kde to jsi?“ mračí se Ela a přes obrazovku si prohlíží místo, na kterém se Ida ocitla.

„Na půdě.“

„Vy tam ale máte krámů. Už máš aspoň svůj pokoj?“

„Mám.“

„A proč nejsi tam?“

„Protože tam nemám signál.“

„Aha. No to je větší díra, než jsem si myslela. Pošli mi pak fotku pokoje.“

„Jo. A co ty?“

„Nuda. Dneska jsme měli pět hodin školu. Půjdu teď ven s mámou. Projít se po městě a něco nakoupit. Už na mě volá. Musím běžet. Užij si půdování!“

Půdování?

To slovo se rozvibruje kolem Idy. Není jí z něj dobře. Mobil ohluchne a zhasne. Je zase sama. Alísek zmizel někde mezi bednami naskládanými pod střešním oknem. Ida slyší, jak tam funí a čmuchá, jak pátrá po něčem k snědku.

Půdování!

UŽIJ SI
PŮDOVÁNÍ?

Má se cítit hloupě, že se přestěhovala s mámou na vesnici? Ela má oba rodiče. Ida má jen mámu. A i když se máma snaží, nevydělá na byt v Praze, proto musely odejít sem.

Ida si představuje Elu, jak se s mámou obléká, jak vycházejí z karlínského činžáku a potom jdou Křižíkovou ulicí. Nahlížejí do výloh. Když se jim něco líbí, vejdou do krámku a možná si něco koupí. Elin táta vydělává dost. Potom se zastaví v kavárně a vezmou si s sebou horkou čokoládu pro Elu a cappuccino pro její mámu, která má vlasy vyfoukané tak, aby měly objem. Stejně mívala Idina máma.

Rexík se zavrtí. Otočí hlavu na druhou stranu dlouhé pudy. Ve vzduchu poletují zrnka prachu, která prudkými pohyby zvířil Alísek. Někde něco zakřupe. Ida pozoruje Rexíka, který svýma slepýma očima zírá do kouta. V tom místě je šero, skoro až tma. A pak Ida zahlédne lehký, nenápadný pohyb. Vyděsí se. Stačí pár kroků a bude u schodů, které vedou z pudy dolů do předsíně. Rexík ale radostně zabručí, jak to má ve zvyku, když je spokojený, a zavrtí ocasem.

„Chceš tam jít?“ rozmyslí se Ida.

Jako kdyby mu dala povel. Rexík se rozběhne. Je pomalejší než Alísek. S mámou ho obdivují, jak se poslepu pohybuje i v neznámém prostoru. „Pozor!“ zavolá Ida, když hrozí, že by mohl narazit do staré židle. Rexík se zastaví. Dojde k němu a pohládí ho. „Hodný. Kam to utíkáš?“ podívá se do kouta, kam směřoval.

Ze tmy vystoupí holka. Z hezké tváře se usmívají dvě velké hnědé oči, na ramena jí padají rovné tmavé vlasy. V ruce drží sešit a tužku. Má tmavomodrý kabátek a kostkovanou sukni, obojí vypadá strašně staré. Možná že oblečení našla v některé ze skříní, které má děda na půdě, a ona si tu hraje.

Jenže na takové hry je už velká. Může jí být dvanáct nebo třináct let. Stejně jako Idě.

„Co tu děláš?“ zamračí se na neznámou holku Ida.

„Píšu si deník,“ odpoví ona.

„Cože? A proč si ho píšeš na půdě mého dědy? Tohle je jeho dům. Náš dům,“ opraví se Ida.

„Já vím. Tvého dědu přece znám. Já jen... Nemůžu teď do školy a bylo mi smutno. Tak jsem si vlezla na půdu, přinesla jsem si sešit a začala jsem psát. Úplně jsem zapomněla na čas.“

Ida ji zkoumá. Ta holka mluví divně a je divně cítit, tak nějak po staru. Určitě se do těch starých hadrů převlékla. Možná že jsou po Idině babičce, kterou Ida ale nepoznala, protože umřela, když máma byla malá. Děda je od té doby sám. Ida se rozmýšlí, co udělá. Neví, jestli je na tu holku našťvaná. Nevypadá, že by byla zlá a netváří se nepřátelsky. Naopak.

„To jsou tví pejsci?“ prolomí mlčení neznámá holka.

„Jo. Tohle je Rexík. Nevidí, ale moc dobře slyší a cítí. Říkám to radši každému. No a někde v tom harampádí je Alísek. Je spíš dědův pes, ale vlastně náš.“

„Jsou krásní. Já nemůžu mít psa,“ posmutní ta holka. „Tak si o něm aspoň píšu do deníku.“

„Proč nemůžeš mít psa? Vaši ti ho nedovolí? A přečteš mi něco?“ napadne Idu. Najednou si chce povídat a dozvědět se o ní víc.

„Až jindy. Víš, ještě nikdo mé psaní nečetl a...“

„Stydíš se?“

„Trochu.“

Ida se posadí na bednu a zamračí se. „Nemyslela jsem si, že to někdy řeknu, ale taky bych šla do školy! Měla jsem děsný strach z toho, že budu ve třídě nová, když se sem

přistěhujeme. Ale je ještě mnohem horší ostatní poznávat přes obrazovku. Jak já nenávidím distanční výuku! Hlavně z dějáku jsem dneska měla fakt hodně... Učitelka každou chvíli zamrzla a já vůbec nevím, jaký letopočty nám diktovala. Tebe jsem tam ale neviděla, chodíš do jiný třídy?“

„Děják je přece skvělý. Dozvíš se, jak lidi žili dřív,“ přejde holka Idinu otázku.

„Ale mě to nezajímá. Jediný, na co se těším, je matika.“

„A to já zase vůbec.“

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptá se Ida.

„Věra. A ty?“

„Ida.“

„Vážně Ida?“

„Není to zas tak výjimečné jméno.“

„Není... ale jmenuje se tak moje sestřenice, kterou mám moc ráda.“

„Hm,“ zabručí Ida.

Ani jedna z nich neví, jak v rozhovoru pokračovat. Věra pozoruje sešit ve svojí ruce. Ida zkontroluje displej mobilu. Dělá to pokaždé, když netuší kam s očima. Od té doby, co s nimi není táta, tráví s mobilem mnohem víc času a máma jí to vyčítá a nutí ji číst knížky. Idu to ale vůbec nebaví. Radši si pustí do sluchátek hudbu a nebo si přehraje videa se psy a poslední dobou čím dál víc i s tipy na líčení a oblékání. Jenže na vesnici je stejně jedno, co si oblékne.

„Hele, nemyslím to nějak špatně, ale co to máš na sobě?“ odváží se Ida.

„Tohle je moje nejoblíbenější oblečení,“ odpoví Věra a nezdá se, že by ji dotaz nějak urazil.

Ida si ji překvapeně prohlíží a pak řekne, že se musí jít učit děják. Nemusí, ale ta holka je divná, jestli ráda nosí takové hadry, a Ida s ní nechce ztrácet čas.

Věra ožije. „Kdybys chtěla, mohla bych ti pomoci. Ukázat ti, jak lidi žili dřív. Ale je to dobrodružné.“

„Fakt?“ Ida s odchodem zaváhá. Jestli jí něco poslední dobou chybí, tak je to dobrodružství. „No tak jo,“ souhlasí.

Věra sáhne do kapsy kabátku a vytáhne plyšového medvěda. Ida si ho prohlíží. Je ušitý z plstěné látky. Už se nadechuje, že se Věře vysměje, protože taková hračka je ošklivá, a navíc je pro malé děti.

„Přeneseme nás do minulosti,“ řekne Věra.

Ta holka se zbláznila.

„Jak to myslíš?“ zeptá se Ida a pro jistotu udělá krok vzad.

„Ocitneme se jinde. Kam bys chtěla? Třeba na začátek minulého století?“

„Jako v počítačový hře? Nebo ve virtuální realitě?“

„Možná. Jen to bude skutečné. Až neskutečně skutečné. Chceš?“

Ida se ohlédne za sebe. Z uličky mezi starou skříní a bednami vyběhne Alísek. Čumák špinavý od prachu a pavučin.

„A co psi?“

Věra se zamyslí. „Vezmeme je s sebou. Snad to půjde. Dej mi ruku. Chytni za tlapku Alíska, já za tlapku přidržím Rexíka. Teď zavři oči. Nadechni se. Zadrž dech, a až ti řeknu, tak obě naráz oči otevřeme.“

Ida se chce rozesmát, že je to úplná hloupost, ale pak ucítí Věřinu dlaň. Druhou rukou hmátne po Alískově tlapce.

3

„Tak. Teď. Otevři oči.“

„Vždyť to nefunguje!“ zamračí se Ida.

Zklamaně se rozhlíží kolem sebe. Je na té samé půdě. Je tu s ní i Alísek a Rexík. Je tu s ní i Věra, se stejnýma živýma očima a zastaralým kabátkem.

„Ale no tak, rozhlédni se pořádně!“

„Půda,“ pokrčí Ida rameny.

„Ach jo. Měla by sis víc všimat různých detailů. Některé staré harampádí tu není. Třeba tamhle by měla stát stará kredenc a...“ Věra se zarazí. „Víš co, jdeme ven. Tam budeš koukat.“

Vezme Idu za ruku a táhne ji za sebou ke schodům. Škvírami mezi prkny na štítu chalupy dovnitř dopadají proužky světla. V jejich záři tančí prach. Vyjasnilo se venku?

U schodů dolů do předsíně se Věra bez varování zastaví. „Měla bys vědět jednu věc. Děti nás normálně uvidí, ale dospělí ne. S dětmi si můžeme povídat a hrát, kolem dospělých můžeš klidně tančit, skákat, ale nevšimnou si tě. Budeš pro ně jako vzduch.“

A potom pádí dolů. Ida se lekne, že moc dupou a že vzбудí dědu. Jak pak vysvětlí, že si nahoru přivedla kamarádku? Alísek Věru následuje. Ida se sehne pro Rexíka a snese ho

do předsíně. Všimne si, že dlaždičky září čistotou. Že by je máma přece jen pořádně vydrhla?

Ida vyjde na zápraží a vykřikne. V tom výkřiku je hrůza a údiv.

Na dvoře se hemží kachny a husy. Z dřevěného chlěva vykukuje zvědavá hlava kozy, koulí na ně očima. Ze zděné stáje, kde má teď děda spoustu věcí, vyjde žena v šátku. Dlouhou sukni si podkasala. Halena s krátkými rukávy odhaluje opálené paže. Nese prázdné vědro a položí ho u dveří. Zadívá se k chalupě.

V Idě hrkne.

Žena se ale dívá skrz ni.

„Frantíku!“ zavolá zvuchým hlasem.

Věra zatáhne Idu stranou.

Z chalupy vyběhne asi šestiletý kluk. Světlé vlasy mu padají do čela. Má krátké hnědé kalhoty a bílý nátělník.

„Frantíku,“ osloví ho žena. „Vezmi džbán a uzlík s chlebem, co je na stole. Doneseš jídlo tátovi. Seče na louce nad hřbitovem. Můžeš si pak chvíli běhat venku, ale netoulej se. Odpoledne budeme okopávat zeleninu. Je tam plevel, až mě z toho oči bolí.“

Kluk přikývne a zmizí v chalupě. Vzápětí je zpátky na dvoře.

„Ahoj,“ pozdraví ho Věra.

„Ahoj,“ odpoví kluk a zvědavě se zadívá na Idu.

„To je Ida, moje kamarádka, a tohle je Frantík, bydlí tady v chalupě,“ představí je Věra.

Ida by podala klukovi ruku, jak ji to odmalička učil táta, ale on má obě plné – nese džbán a raneček s jídlem.

„Pomůžeme ti s tím,“ nabídne se Věra a sáhne po džbánu.

Ida se natáhne po ranečku, ale kluk ucukne. „A co bych pak nesl já? Ale doprovodit mě můžete, jestli chcete,“ po-

bídne je a vyrazí k pootevřeným vratům vedoucím ven ze dvora. Vydají se za ním.

„Koukám, že máte psy, tak já zavolám našeho Boba, aby se přidal a nebylo mu to líto,“ navrhně Frantík. Hvízdne skoro jako dospělý chlap a ze stínu, který vrhají stáje, se vypotácí velký bílý pes s černými fleky. Jeden má přes pravé oko.

„Jé, ten je hezkej!“ řekne Ida.

„Ale línej. Asi se mu nechce. Jak se jmenují vaši psi? A podívej, tomu menšímu se taky nechce,“ ukáže Frantík.

„To je náš Rexík. Možná chce taky zůstat doma...“

Ida se zarazí. Čí je to vlastně domov? Frantíkův, dědův, její? Ohlédne se. Frantíkova maminka zrovna vchází do chalupy. Najde v posteli spícího dědu? Nebo děda zmizel a je v jiném čase a prostoru? Ne, to Ida se ocitla jinde. Zatočí se jí z toho hlava. Chytne se plaňky plotu.

„Je ti dobře?“ zeptá se Věra.

„Nevím.“

„Jen jestli to není z horka, taky jste moc oblečené,“ poznamená Frantík.

„Ty jsi nějaký mudrc na to, že jsi ještě malý,“ utahuje si z něho Věra, ale sundá si kabátek.

Ida ji následuje, přetáhne si přes hlavu mikinu a zaváže si ji kolem pasu.

„Tak s námi půjde jen tenhle pes? Takového jsem ještě neviděl,“ řekne Frantík.

„Říká se mu labrador,“ vysvětlí mu Ida a zavolá na Alíska. „Pojď. Půjdeme na procházku.“ Přesvědčí se, že Rexík se stočil k Bobovi do stínu. Zavře za sebou vrátka. Bojí se, aby Rexík neutekl a nepřejelo ho auto, když neslyší a nevidí.

Neuvědomí si, že se nezměnil jenom svět na dvoře, ale i za plotem. Parkoviště, které se v jejím světě rozpíná až

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tajemství Věřina deníku.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.